

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Parnassus Catholicus Sive Succincta Quorundam inter Religiones modernas discrepantium Dogmatum Poëtica enodatio

Mertz, Johann Wilhelm

Viennae Austriae, 1679

11. De Papatu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9862

Aut ergò ipsius falsa est doctrina, vel ipse
Mœchus & ipsius mœcha quoque uxor erit.

Denique si verum est, quod nemo vivere possit
Castè, nulla ergò casta fuit, vel erit.

Antè ergò Uxorem poteras si vivere castè,
Quomodò post illam, vivere non poteris ?

Tu Christi servus semper meliora sequaris,
Si te non castè vivere posse putas :

Numen adi, castasque preces, ad, dirige, Christum,
Sic Paulus fecit, sic quoque tu facies.

2. Cor. 12.

Dat, quodcunque petunt homines super æthera Christus,
Quod natura negat, gratia suppeditat.

QUÆSTIO UNDECIMA. DE PAPATU.

*Sententia Ac-
catholicorum
contra Pa-
pam.*

DEniq; quod monstrum Papa est? quis condidit illum?

Quis dedit, ut faciat, quicquid ubique placet?

Quis dedit, ut leges figat? diademata tollat?

Rursus & imponat? seque DEUM statuat?

Quis dedit ut regnet? thesauros congreget? orbem

Territet? Imperium transferat? arma gerat?

Hæreticos dicat, quicumque furoribus ejus

Obstunt? laqueo strangulet? igne cremet?

Quis dedit ut Romam teneat? Cathedramque gubernet?

Cur simul Imperio vim facit, atque polo?

Quis claves Regni cælorum contulit ipsi?

Quis dedit ut referet, rursus & astra feret?

An plus fortè potest, quàm alij quicumque Ministri?

An cupit ut stygius Lucifer esse DEUS?

Quis

Quis dedit ut verbum Christi inviolabile mutet?

Præscribat Canones, dogmata constituat?

Quis ferat ut Cœlo rabidus dominetur & orco?

Et simul in vitam sæviat atque fidem?

Quod DEUS omne ligat, contrarius ipse relaxat,

Quæ jubet, ille vetat; quæ vetat ille, jubet.

De VOTIS satis est: Et nunc veniamus ad ipsum

Papam, qui est orbis spirituale Caput.

Quomodò, si non est Christo fundatus ab ipso,

Et simul æterno robore firma Petra;

Solus & imbellis potuit sibi subdere mundum?

Et quod Rex potuit nullus in orbe, potest?

Quomodò, si à Christo non est, servatus in ævum est?

Quomodò stare potest dogma, quod absque DEO est?

Omnis ait Christus, plantatio pessima, quam non

Ipsè Pater plantat, vellitur atque perit.

Quomodò si cuncti reliqui periére Ministri,

Diversam ac pravam qui docuère fidem:

Non etiam periit cum aliis radicitus olim?

Quomodò contra omnes solus & unus ovat?

Quomodò, si Christi non est plantatio, regnat?

Quomodò & invito statque stetitque DEO?

Rectè igitur sequitur: solus quia statque stetitque;

A solo est ergò constituyente DEO.

Diversum cultum nullum, nec dogma fidemvè

Obtrudit, fingit; sed rogat atque jubet

Undique quam semper Christi tenuère fideles,

Quam Patres veteres prædocuère pij.

Cur ergò solus traducitur iste, nec isti?

Relligio similis cum sit, & una fides.

Sententia
contraria
pro Au-
thoritate
Papæ.

Act. 5.

Matth. 15.

Sap. 4.

Et quod dogma tenet, longè est antiquius ipso,
 Quam docet, à nobis accipit æque fidem.
 Hinc quoque nobiscum Catholicus ipse vocatur,
 Priscam cum nobis quod tenet usque fidem.
 Et tenet in mundo, tentam quam invenit ubique,
 Cum veteri veterem, Relligione fidem.
 Verum, cur, quaeso, tanto traducimus æstu
 Papatum ingrati? quid malè promeruit?
 Nunquid enim Mater (si spectes Relligionem)
 Quæ nos progenuit, solus & unus is est?
 Undè, oro, Libros nòstres sacrosque Prophetas,
 Scripturam, aut ullum Relligionis opus,
 Si non Papa foret, nullus Papatu in orbe?
 A solo namque est, quicquid ubique boni est.
 Nec nostro superos adjissent dogmate cœlos
 Majores, verum nì quoque dogma foret:
 Ecquid enim est aliud Papatu dogma moderni,
 Quam Doctrina, Fides, Relligioque vetus?
 Sola hæc Relligio semper duravit in orbe,
 Omnes & reliquas sustulit ista fides.
 Et Quæro: An Patres nostri cunctique fideles
 Sint salvi Veteres? arbitror esse dabis.
 Já si sunt salvi, nostro sint dogmate oportet
 Salvi, namque aliud nec quidem in orbe fuit.
 Ergò diversum qui dogma fidemque sequuntur,
 Non salvabuntur, causâ parata subest,
 Nam sicut Deus est Unus; sic Unica tantum est
 Vera Dei salvans, Justificansque fides.
 Hanc si Majores nostri tenuere, necesse est,
 Non teneant, aliam quotquot in orbe tenent,

Ephes. 4.

At

At tenuisse patet, nàm si illam non tenuissent,
Jam nec salvati, nec super astra forent.

Rursus: Vera fides, Christo si credimus almo,
Nunquàm defecit, nec quoque deficiet.

Luc. 22.

Publicum & ipsius semper purumque necesse est,
Esse Ministerium, sivè Magisterium.

Nàmque fides ex auditu est, auditus ab ipso
Verbo, sed verbum de referente venit.

Rom. 10.

Jam si vera velis (posito rancore) fateri,
Nec te transversum suasio falsa trahat.

Nulla fides, nullum fidei post sæcula Christi
Sivè Magisterium, sivè Ministerium,

Nullus homo, Doctorque fuit nullusque Minister,
Ædituus nullus, nullus ubique puer:

Nulli Christigenùm cœtus, Ecclesia nulla,

Nullaque Relligio, quàm sacra Pontificum,

Firmior ac nulla est fidei deductio veræ

Quàm firma & semper continuata fides.

Ecqua ergò est hominum sententia falsa putantùm,

Esse aliam veram posse, vel esse fidem?

Ne forrè occultas hominum fictasque Chymaras,

Sub scamnis quondàm delituisse putes.

Scilicet occulta est cunctis quam dogmate in omni,

Ipse jubet cunctos publicè adire DEUS,

Quomodò adire potes, si ubi vera Ecclesia nescis?

An quòd ubique patet, semper ubique latet?

Si nullus fidei est auditus, quomodò Paulus

Ex solo auditu prædicat esse fidem?

Et nullum quondàm fore, qui prætereundè possit,

Se non audisse, aut se latuisse fidem?

Jám

Jám quòd scripturas jactas, scriptosque Prophetas,
 Et Verbum Domini: prorsùs inane cribrum est.
 Nam quod tu jactas, alij plùs te quoque jactant,
 Et sua scripturis dogmata quisque probat.
 In varios sensus sacra cùm scriptura trahatur,
 Qui verum teneant, quisnam idiota sciet?
 Ergò alia à verbo statuenda est regula scripto,
 Quam depravare, & nemo negare queat.
 Ceu verbi Judex alius, qui fallier, & qui
 Fallere non possit; vana vel ipsa fides.
 Hæc est Paparum, fateor, successio vera,
 Scripturæ Judex ipseque Papa sacræ.
 Qui si non mundi caput est, jam nec quoque mundus
 Sincerâ poterit Relligione coli.
 Tolle caput, corpus quid erit, nisi truncus inanis?
 Ipsaque confusum cœtera membra Chaos?
 Exemplo prostant alij quicumque Ministri
 In quorum non est Religione caput,
 Nam quod quisque probat, diversum dogma ruetur,
 Judex & caput est quilibet ipse sibi,
 Sicque unum dùm ferre caput Papale recusas,
 Uno pro centum fersque, tenesque miser.
 Nec caput hoc capiti Christo præjudicat unquam,
 Quin magis illustrat, detegit atque probat.
 Ceu Prorex Regem, velut & Proconsule Consul
 Non obscuratur, sed magis asseritur.
 Et quicumque vices alicujus sustinet, ille
 Non negat, aut minuit, sed manifestat herum.
 Papa ita, qui Christi personam sustinet, ipsum
 Non negat esse suum, sed probat esse caput.

Si

Si dicas: Christus caput est, non indiget illo,
 Dic membris alijs quomodò Christus eget?
 Ergò velut membris alijs multisque Ministris,
 Sic uno in terris indiget & capite.
 Quin si non aliquis sit summus in orbe Minister,
 Qui nunquam à fidei dogmate deficiat:
 Quemque alij cuncti de Relligione sequantur:
 Nulla erit in terris integra Relligio.
 Nulla fides stabilis, constans doctrina nec ulla,
 Omnia nutabunt, omnia erunt dubia.
 Quisque suum cerebrum sensumque sequetur ineptum,
 Et quod quisque volet, credet agetque simul.
 Si quid ei opponas, vel tu contraria credas,
 Mox verbum Domini dicit id esse, suum.
 Et sic iudicio proprio, nasoque peruncto,
 Quò te quisque volet, falsa docendo trahet.
 Hinc mox dissidium, turbata Ecclesia, sectæ,
 Mille Ministrorum dogmata, mille fides,
 Ergò opus est nôris certò, qui in Relligione
 Prorsus non erret; vana vel illa manet.
 Hunc successorem Petri, si quis neget esse,
 Quem dabit aut finget constituetque rogo?
 Soli quippè Petro dictum est, ego, Petre, rogavi
 Pro te, firma fides ne tua deficiat.
 Et quamvis alijs etiam cunctisque Ministris,
 Quæ Petro Christus dixerit & dederit:
 Ast nulli soli, dixitque deditque quod isti:
 Petrum non reliquos pascere iussit oves,
 Petrum, non alios dixit, fecitque Simonem,
 Et Petrum & Petram nomine reque Cepham,

Objectio.
 Responsio.

Luc. 22.

Ioann. ult.

1. Cor. 10. Petra quidem est Christus, sed Christi petra, basisque
Matth. 16. Ac fundamentum Petrus, itemque caput.
 Et super hanc Petram fundata Ecclesia Christi est?
 Aut si non Petra est, quomodò dic Petrus est?
 Namque aliud Petrus non est, nisi Petra Cephasque
 Vera ergò est Christi Petra, basisque Petrus.
 Petra Caput Christus, fundamentumque supremum,
 Sed Christi in terris, Petra caputque Petrus.
 In terrâ Petrum, summo sed in æthere Patrem,
 Creditur & rectè Christus habere caput.
Matth. 16. Quòd si quid moveat, te fòrs confessio Petri,
 Hanc quoque solius noveris esse Petri.
 Unus præ reliquis cunctis illam edidit, ipsum
 Quòd reliquos inter sat probat esse caput.
 Et tantum caput hoc Petrus, præjudicat actu
 Christo, quantum actu cœtera membra quoque.
 Os, oculos, aures & membra Vicaria multa
1. Cor. 12. Christus habet, cur non quòd regat illa, caput?
 Hoc caput est Petrus sub eodem corpore membrum,
 Ipsius, at Christus corporis atque Petri.
 Cunctos expetiit Sathanas cribrare Sodales,
Luc. 22. Pro solo Petro, nè cadat, en, rogitat.
 Et quia firma fides, Christi que Cathedra requirit,
 Ut minimè erret, qui sustinet hancq; regit:
 Errare idcirco non posse docetur in illis.
 Quæ Papa injungit, quæ quoque Papa docet,
 Hinc ea cunctarum sententia vera Scholarum,
 Erret quòd nunquam, quòd neque deficiat.
 Omnia quòdque suo sub pectore scrinia Juris,
 Contineat, licet in jure sit ille rudis.

Papa loco Christi est, ligat omnia, & omnia solus,
 Omnia ceu Princeps dirigit atque regit.
 Si causam quæris, causa est, Numenque fidesque,
 Ut sit firma fides, postulat ipsa fides.
 Jam nisi sit Judex unus, firmusque, Magister
 Qui nunquam à verâ possit abire fide:
 Prorsus & à verbo nunquam deflectere, & ejus
 Nativo sensu; dogmata cuncta ruunt:
 Nullus erit Doctor, de quo sis certus an erret,
 Sic erit aut nulli, aut omnibus æqua fides.
 Nil prorsus credam, quia si de Judice certus
 Non sum, de verbo quomodo certus ero?
 Omnia nutabunt in Religione fideque
 Dogmata, Sectarum nullus erit numerus.
 Biblia si opponas, Moysenque omnesque Prophetas,
 Atque omnes Paulos, Psalmidicosque libros;
 Nil facies, nil efficies & perficies nil,
 Quod dices, dicet quilibet alter idem.
 Nonne vides omnes, ut jactant Biblia passim,
 Quisque tamen proprium dogma, tenetque fidem,
 Et quodcunque docet, textu, sacrisque tuetur
 Libris, se certum quilibet esse putat.
 Si quæras: quonam se certos Judice nôrint?
 Allegat verbum quisque repente Dei.
 Non est ergo fides, sed prorsus opinio vana,
 Dicere quod Judex lex sit, & ipse liber.
 Lex est materies litis, quia muta magistra est,
 Quam se vel solum quisque tenere putat.
 Lex non est judex sibimet, sed scripta requirit
 Judicem, & hunc certum prorsus & indubium.

Si certus non sis de certo iudice verbi,
 Nunquàm de verbi dogmate certus eris.
 Hinc impossibile est sine iudice Religionem,
 Aut infallibilem prorsùs habere fidem.
 Semper enim hærebis, nùm fors, qui iudicat erret,
 Sic nunquàm certus, semper eris dubius:
 Est sed opus certo, qui falli, & fallere prorsùs
 Nesciat, in terris iudice perpetuo;
 Qui nobis certum sensum testetur & usum
 Verbi, quod sacri suntque tenentque libri.
 Talis si tu sis, dic nobis: sin minùs absis,
 Quàm summum Papam quem dabis ast alium?
 Si tu ergò non sis, aliumque nec assignâris,
 De verbo Domini quomodò certus eris?
 Si verbum dicas certum? non abnuo; sensum
 Sed quære certum, prorsùs & indubium.
 Quem si non dederis, dubius sine fine manebis,
 Et sensu semper decipière tuo.
 Aut ergò certam da nobis Religionem,
 Aut Papæ intactum dogma relinque, rogo.
 Id namque in mundo solum, semperque manebit,
 Quod solum in mundo semper & usque fuit.
 Si Verbum opponas, Verbum sibi vendicat ipsum
 Quilibet, ut Christum: sic velût antè manes
 Incertus prorsùs de certo iudice Verbi,
 De Sacramentis, Religionem, fide.
 His sic finitis de vero iudice Papâ,
 Doctrinâ, cathedrâ, dogmate, lege, fide.
 In medium veniet Papparum vita aliquorum,
 Dissimilis Christo dissimilisque Petro.

Hic

Hic fuit intrusus, fuit ille superbus, avarus,
 Invidus, iratus, luxuriosus, iners.
 Hic nimis immitis, magus, impius, atque tyrannus,
 Obrulit hic falsis thura nefanda Dijs.
 Hic sacram invasit per fasque nefasque Cathedram,
 Hic turpi ex lucro vixit, adauxit opes.
 Hic leges fixit, quas ille repente refixit,
 Effossos Papas sustulit igne alius.
 Hic fuit armipetens, vrbis turbator & orbis,
 Extulit ille malos, sustulit ille bonos.
 Hic bello Reges commiscuit, atque Monarchas
 Deposuit, posuit, sicut ei placuit.
 Hinc sic colligimus: Christo si credimus; arbor
 Noscitur ex proprijs fructibus ipsa suis.
 Ergo malos fructus quæ fert, mala sit quoque clarum est,
 Pessima cum faciat, pessima cum doceat.
 CONTRA alius dicet, rixas qui spernit eorum,
 Quid tibi cum vitâ, quam malè Papa gerit?
 An non & Petrus Christum bis terque negavit?
 An quia peccarat, mox lapidandus erat?
 An quia peccavit? malè vixit, pessimè & egit,
 Propterea pravè credidit, aut docuit?
 Absit id: Ipsius doctrinam attendere Christus,
 Non vitam jussit, Papæ etenim; illa Dei est.
 Nusquam pro vitâ, legitur, Deus ipse rogasse
 Petri, sed tantum pro titubante fide.
 Vita fidesque simul longo discrimine distant,
 Nam vita est Papæ, Christi, quam docet ipse, fides.

Imputatio &
 obiectio Ac-
 catholica-
 1777.

Matth. 7.

Refutatio.

Luc. 22.

Matth. 23. Quæ dicunt facies, inquit, quia non sua dicunt,
 Quæ verò faciunt, si mala sunt, fugies.
 Et licet ex spinâ nulla unquàm nascitur uva,
 At certè ex spinâ nascitur ipsa rosa.
 Sic quoque discipuli reliqui Christi que Ministri,
 Quamvis fecerunt, non docuere mala.
Ioann. 11. Sic Caiphas quamvis perversus & impius esset,
 Vera prophetavit, Papa quòd ipse fuit.
 Tu quoque non semper (nisi fallor) vivis honestè,
 Te tamen indubiam credis habere fidem.
 Non igitur rectè sequitur, quòd qui malè vivit,
 Is quoque quòd credat, vel malè quòd doceat.
 Infert, non aufferit mundo, Papæ mala vita,
 Veram cum verâ Relligione fidem.
 Nam nisi vera foret, nec tantotempore staret,
 Cum neque cum vitâ, stet mala nulla, bonâ.
 Propterea pereunt sectarum dogmata cuncta,
 Quantumvis vivant non malè, qui illa docent.
 Vera fides reprobos salvat, sed reprobos puros
 Atque bonos damnat, schismaticosque probat,
 Non ergò alterius, propriam sed despice vitam,
 Vita aliena docet, propria vita nocet.
 Fac tu quæ dicit, fidei si dogmata tangunt,
 Non fac si mala, quæ Pontifices faciunt.

QUÆ-